

УДК 821.111(73)
P12

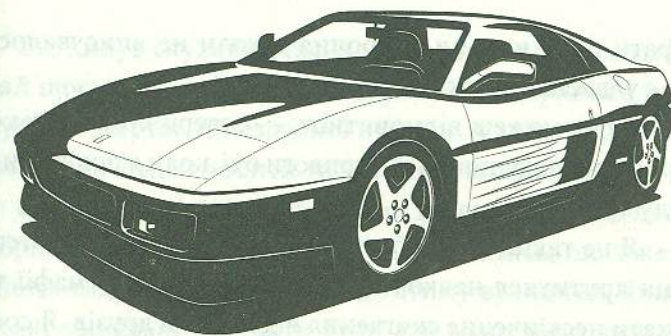
Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Reilly C. By Virtue I Fall : A Novel / Cora Reilly. — Chicago :
Independently published, 2022. — 310 p.

Переклад з англійської Марії Білокур

ISBN 978-617-15-1349-5
ISBN 979-8-838-41984-2 (англ.)

- © Cora Reilly, 2022
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2025
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2025

Розділ Перший

Сантіно

Я був вірним солдатом.
Стати головорізом чиказького відділку Аутфіту велика честь. Те, що мені подобалося ламати кістки, а робота це дозволяла, було додатковим бонусом. Мені це добре вдавалося. І я цим насолоджувався.

Що мені не подобалося — то це слухати беззмістовні балачки дівчини-підлітки.

На жаль, через мій талант до жорстокості капо попросив мене стати особистим охоронцем його дочки.

Грати роль няньки-охоронця ніколи не вписувалося в моє уявлення служити справі.

— Ти не можеш відмовитися, — стверджував батько, широко розплющивши від тривоги очі, коли я повідомив, що́ думаю про це.

— Я не такий як ти, батьку. У мене не вистачить терпіння крутитися навколо розбещеної жінки із мафії та слухати нескінченне скиглення від неї та її друзів. Я солдат, а не нянька.

— Ти не можеш сказати «ні» своєму капо. Це честь. Я похитав головою.

— Я хочу застосовувати свою силу. Хочу ламати кістки. Знищувати наших ворогів.

— Тобі слід переглянути рішення, — благав батько. — Якщо капо просить стати охоронцем його дочки, то залишається лише одна правильна відповідь, Сантіно, і це «так».

Попри всі батькові слова, я не мав жодного наміру обдумувати своє рішення або погоджуватися.

Ми з Артуро стали хорошою командою. Роками були головорізами, і нам ніколи не набридало. Навіщо мені відмовлятися від цього заради роботи, яку я, без сумнівів, зневажав би?

Що б не казав Данте, я стоятиму на своєму й залишусь головорізом.

— Чому б тобі не завітати до нас і не повідомити про своє рішення? — запропонував Данте під час короткого дзвінка. — О п'ятій.

Він кинув слухавку, перш ніж я встиг повідомити бодай щось по телефону. Видихнувши, я змирився з неминучістю чортової незручної зустрічі з капо. Данте вмів вмовляти людей робити те, що йому потрібно.

Я натиснув на дверний дзвінок, кинувши погляд на свій чорний «камаро» 1969 року, сподіваючись, що вже невдовзі сяду в нього та роз'їжджати вулицями Чикаго. Усякі соціальні контакти були для мене чортовим прокляттям, і зазвичай я їх уникав.

Двері відчинив не Данте, і навіть не покоївка. Переді мною стояла Валентіна Кавалларо, витончена і з увічливою усмішкою. Жінка була високого зросту, з довгим каштановим волоссям та зеленими очима, що ловили тебе в пастку, як кішка мишку. Те, що вона одним поглядом могла змусити мене почуватися крихітним, як та-таки миша, переконувало мене ще більше остерігатися роботи в їхньому домі.

Я кивнув та ввічливо усміхнувся у відповідь.

— Ваш чоловік попросив мене зайти.

— О, я знаю, — сказала Валентіна, — я подумала, що було б чудово, якби ти відразу зустрівся із нашою донечкою. Навіщо зволікати?

Я прочистив горло, готуючись озвучити те, заради чого і прийшов, але позаду Валентіни з'явився Данте й поклав руку їй на плече.

— Сантіно, — коротко кивнув він.

— Я дуже рада, що поруч з Анною буде такий надійний охоронець, — вела своєї Валентіна, хитро усміхаючись. Ця жінка точно знала, як досягти бажаного.

— Річ у тому... — почав був я, коли Валентіна запросила мене всередину.

Вони обоє глянули на мене.

— У чому? — запитала вона.

Слова батька крутилися в голові, як нав'язлива муха, від якої неможливо відмахнутися.

Я стояв у будинку Кавалларо, а на мене очікувально дивилися дві пари очей: тоді я й зрозумів, що не можу відмовитися від пропозиції. Поки що. Можливо, я міг би побути охоронцем рік чи два, а потім попросити Данте перевести мене назад на роботу, де потрібно вибивати з людей інформацію.

— Зазвичай діти мене не люблять, — сказав я, що насправді не було правдою. Діти липнули до мене, як мухи до лайна, але мені бракувало терпіння на них.

Валентіна розсміялася.

— О, не хвилюйся. Анна ладнає з усіма. Вона дуже комунікабельна та привітна дівчинка.

Звісно. І чому батьки завжди думають, що їхні діти — подарунок людству від Бога, талановиті та виховані альтруїсти, якщо насправді більшість із них — надокучливі, розбещені шибеники й егоїсти, які завжди кажуть усе в лоба, хай би як жорстоко не звучали?

— Я впевнений, так і є.

Нагорі почулися кроки, і на верхній сходинці показалася дівчинка з каштановим волоссям. Анна Кавалларо практично злетіла вниз по сходах, хитаючи хвостиком, що мене неймовірно дратувало. Вона мала вигляд глазури на торті: була одягнена в картатий костюм, у якому навіть жінка за п'ятдесят почувалася б старою. Дівчинка усміхнулася мені. Її очі засвітилися від захвату. Пильно дивлячись на мене, вона простягнула руку.

— Приємно познайомитися.

Я вичавив усмішку, яка, як мені здавалося, могла б назавжди застигнути на моєму обличчі.

— Дуже приємно, — процідив я крізь зуби.

Це було брехнею, але, судячи з її погляду, вона цього не зрозуміла. Данте ж, здається, бачив мене наскрізь. Але все ж він не здавався розчарованим через брак захвату від зустрічі із його дочкою. Він знав, що моя здатність оберігати її не залежала від симпатії. Я відпустив маленьку руку Анни, щойно правила пристойності це дозволили. Ще одна річ, яку я ненавидів: поводитися пристойно. Але тепер, коли я маю проводити з дочкою Данте кожен день, із лайкою та вибухами гніву було покінчено.

— Буде весело, — сказала Анна.

Можливо, вона думала, що я буду їй другом або ж особистим компаньйоном в іграх. Тож на цю дівчинку чекав неприємний сюрприз. Я її захищатиму. І на цьому все.

— То ти оберігатимеш мене цінною власного життя? — запитала Анна і зацікавлено нахилила голову, намагаючись вказати мені на моє місце та перевірити, наскільки я щирий.

І перший раз за сьогодні мені не довелося брехати.

— Я оберігатиму тебе до останнього мого подиху.

Або ж поки твій батько не змилується і не закінчить мої страждання.

Анна

Зустрівши Сантіно вперше, я ледве не луснула від захвату. До цього я бачила його лише мигцем, але навіть тоді через

його високий зріст та привабливе обличчя в животі вперше з'явилися метелики.

Я була в захваті від того, що він буде мене охороняти. Здавалося, що з ним можна весело провести час і порушити деякі правила. Я вважала, що ми будемо ладнати одне з одним.

Та згодом зрозуміла, що це не так.

Спочатку Сантіно намагався приховувати роздратування через те, що йому довелося мене нянчити, але все стало очевидним дуже швидко.

Йому не подобалися діти, та й люди взагалі. Не подобалося, коли я розмовляла з ним. Або коли надто голосно сміялася. Чи дихала надто близько біля нього. Він ледве витримував моє існування.

Упевнена: лише відчуття обов'язку утримувало його від того, щоб задушити Леонаса чи мене.

Я сердилася. Дуже сильно. Мене виховали бути чемною та думати перед тим, як діяти. Батьки ніколи не втрачали самовладання на публіці. І я намагалася поводитися так само.

Сантіно сидів за столом у будиночку охорони зі своїм батьком і Тафтом, другим охоронцем мами. Зайшовши до них, я важко ковтнула, але постаралася приховати хвилювання.

— Я можу поговорити із Сантіно? — Мій голос звучав твердо. Я пишалася тим, який по-дорослому впевнений

мала вигляд. Люди завжди казали мені, що я — мудра душа в тілі дванадцятирічної. Однак це не заважало їм поводитися зі мною як з дитиною.

Скривившись, Тафт піднявся.

— Звісно.

Батько Сантіно кинув на сина погляд, який був мені не зрозумілим, а потім також встав. Коротко усміхнувшись мені, обидва чоловіки вийшли. Сантіно відкинувся на спинку стільця, звівши брови так, ніби намагався образити мене. Я навчилася розпізнавати вирази його обличчя як способи висловити те, що не міг сказати вголос.

Я більше не могла тримати це в собі.

— Якщо ти так мене ненавидиш, то чому ж погодився бути моїм охоронцем? — Самовладання та впевненість зникли. Я звучала по-дитячому ображено, але нічого не могла з цим вдіяти.

Сантіно важко видихнув, і я практично могла прочитати його думки: «ну ось, знову...».

— Чому ти думаєш, що я тебе ненавиджу?

— Бо все, що я кажу та роблю, тебе дратує.

Він не став заперечувати, і від цього також було прикро. Я навіть не знала, навіщо мені його схвалення. Адже він лише мій охоронець.

Сантіно нахилився вперед, безтурботно поклавши руки на стегна.

— Ти не знаєш, що означає ненависть, якщо думаєш, що я тебе ненавиджу. Це не так.

— Але я тобі не подобаюсь.

— Щоб тебе захищати, мені не потрібно, щоб ти мені подобалась.